

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Józef Szewczyk

Protokolant Barbara Kobrańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika,

w sprawie **M. R.**

obwinionej z art. 96 § 3 kw

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 grudnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść obwinionej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 stycznia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 5 października 2012 r.,

1. oddala kasację;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

M. R. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 października 2012 r., w sprawie sygn. akt [...], została uznana za winną popełnienia wykroczenia polegającego na tym, że w dniu 21 lipca 2011 r. w B. jako właściciel/użytkownik pojazdu, wbrew obowiązkowi nie udzieliła Straży Miejskiej/Gminnej odpowiedzi na skierowane do niej pismo w dniu 29 czerwca 2011 z zapytaniem, kto w dniu 16 czerwca 2011 o godz. 03:47:03 kierował pojazdem mechanicznym o nr rej.[...] , którym to pojazdem popełniono wykroczenie w ruchu drogowym, tj. wykroczenia z

art. 96 § 3 kw. i za to wymierzono jej karę grzywny w wysokości 150 zł. Nadto, zasądzono od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 100 zł i wymierzono 30 zł opłaty.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej od tego orzeczenia przez obwinioną, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Zasądzono także od obwinionej zryczałtowane wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł i wymierzono jej opłatę w wysokości 30 zł.

Kasację, na korzyść obwinionej, od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, który zarzucił rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., polegające na nienależytym rozważeniu przez Sąd II instancji zarzutu sformułowanego w apelacji obwinionej, poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że w świetle art. 129 b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 17 § 3 k.p.w., od dnia 31 grudnia 2010 r. Straż Gminna nabyła uprawnienia do składania wniosków o ukaranie za wykroczenia z art. 96 § 3 kw., podczas gdy prawidłowa analiza tych przepisów winna skutkować uchyleniem przez Sąd II instancji zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania o wykroczenie w tej sprawie, z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej, w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa obwinionej M. R., wobec braku podstaw do rozstrzygnięcia jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k., została skierowana na rozprawę (k. 9, 10). Zasadniczą kwestią, budzącą wątpliwości, stała się wykładnia art. 129 b ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (j. t. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137) i powiązanych z nim przepisów, w tym art. 17 § 3 k.p.w., a konkretnie to, czy straże gminne (miejskie) mają kompetencje oskarżyciela publicznego w zakresie ścigania sprawców wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Sąd Najwyższy w kilku orzeczeniach rozważał omawianą tematykę w stanie prawnym obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r. Z tą datą, z mocy art. 4 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw, zmieniony został art. 17 § 3 k.p.w. Przepis ten nadaje obecnie strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego wówczas, gdy w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie.

Wobec wątpliwości interpretacyjnych związanych ze zmianą stanu prawnego, Sąd Najwyższy na rozprawie w dniu 6 maja 2014 r., działając na podstawie art. 59 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. 2013, poz. 499), przedstawił do rozpoznania powiększonemu składowi tego Sądu następujące zagadnienie prawne: *Czy wobec treści art. 129 b ust. 2 ustawy z dnia Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137), po zmianie art. 17 § 3 k.p.w., z dniem 31 grudnia 2010 r. straż gminna (miejska) uzyskała uprawnienie oskarżyciela publicznego w ujawnionych w trakcie prowadzenia czynności wyjaśniających sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.?*

Po rozpoznaniu zagadnienia, w uchwale siedmiu sędziów dnia 30 września 2014 r., I KZP 16/14, Sąd Najwyższy stwierdził, iż *na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń*. Uchwale nadano moc zasady prawnej (OSNKW 2014, nr 11, poz. 80).

Oznacza to, że zwykły skład Sądu Najwyższego nie może odstąpić od interpretacji przedstawionej w przytoczonej uchwale, a gdyby zamierzał to uczynić, powinien przedstawić zagadnienie pełnemu składowi Izby Karnej (art. 62 § 1 ustawy o SN). Rozpoznający kasację na rozprawie Sąd Najwyższy we wskazanym wyżej składzie nie dostrzegł powodów do kwestionowania obszernej argumentacji zawartej w uchwale składu siedmiu sędziów i uczynił ją podstawą swojego

rozstrzygnięcia. Skoro w obowiązującym stanie prawnym straż gminna (miejska) posiada uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., to zarzut skarżącego wskazujący na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 104 § 1 pkt 7 k.p.w.), jawi się jako niezasadny. Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację.

Orzeczenie dotyczące kosztów sądowych postępowania kasacyjnego oparto na art. 638 k.p.k.